

Божият план не е като нашия план *(Евангелие според Лука 1, 28-38)*

- ***Въведение***

Скъпи братя и сестри,

Все по-малко време остава до Рождество Христово. Ето, че запалихме и четвъртата адвентна свещ. И колкото по-малко време остава, толкова повече у хората се наблюдава едно трескаво приготвление за всичко, което бихме могли да се сетим за празника. Украса за тържеството, каква храна да има на масата и не на последно място – колко. Какво да сготвим, кога да го сготвим, списък на хората, които ще поканим на празненството. И тъй като никой не обича изненадите, всичко трябва да е планирано до най-малката подробност. Все пак това е Рождество Христово – един от най-големите християнски празници. Затова трябва да сме на ниво, трябва да се представим наистина добре. И много често се случва така, че или си правим „сметката без кръчмар“ и не се справяме „на ниво“, или улисани в многото приготовления и работа, не успяваме да изживеем празника така както трябва. Претоварени от всичко, което е трябвало да се свърши - както се казва - ни е „само до празник“. А и все още не сме казали нищо за подаръците, които подаряваме за Рождество Христово. И то не самото подаряване, а търсенето на подаръци. Хората са толкова стресирани от това да намерят подаръци. И не само да намерят подаръци, но и подходящите такива. Все пак е рожден ден, нали? Не може без подаръци. В крайна сметка не можеш, да се появиш на рожден ден, и да не си „подходящо екипиран“ с желаният подарък. Въобще времето до и около Рождество Христово е изпълнено с един трепет, който не винаги е много полезен. Ако се замислим, колко време и нерви губим в този период, напълно вероятно е да ни заболи главата. И то само за да спазим плана, който сме направили за Рождествените празници от А до Я.

- ***Планът, който си правим ние, самите***

Само че, това са нашите човешки планове. Известно време преди архангел Гавриил да съобщи благата вест на Мария, че ще зачене и ще роди Спасителя на света, той беше отишъл при Захария, бащата на Йоан Кръстител, за да му съобщи, че ще има дете на тази напреднала възраст. Божието слово в Лука 1, 8-9 ни казва, че жребият е отредил Захария да служи по реда на неговото семейство в Божият храм. От Божието слово разбираме, че и Захария, и Елисавета – неговата жена – са били в напреднала възраст и са били бездетни. С други думи, съвсем спокойно можем да заключим, че едва ли в плановете и на двамата е влизало появата на едното бебе. По вероятно е двамата, въпреки желанието им, да са се примирили със ситуацията. И ето, че Божият пратеник архангел Гавриил се явява пред Захария, и му съобщава, че ще му се роди син.

Ние, като хора, понякога сме много рационални. Толкова добре знаем нещата, че когато ни се предложи нещо, което на пръв поглед не е възможно, сме готови, да го отхвърлим на момента. И то само защото с нашите очи не можем да видим как стоят истинските неща. За Захария, а вероятно и за Дева Мария, всичко което казваше архангелът звучеше невероятно. Нека разгледаме и двете ситуации. Защо за

Захария беше толкова невероятно да чуе, че ще му се роди син? Съвсем разбираемо – Захария отчете факта, че беше на възраст, която не му позволява да има деца. Той взе също така предвид и факта, че Елисавета също бе на възраст, в която е невъзможно, от човешка гледна точка, да може, да роди дете. Никак не е учудващо тогава съмнението, което се породи в Захария. Логично е, да предположим, че през годините Захария дълго е мечтал за дете, за син, който да продължи рода му. И също толкова логично е най-вероятното заключение, до което сам Захария е стигнал – примирение за това, че няма да има наследник.

Дева Мария, на пръв поглед, е в същата - или поне подобна - ситуация. За нея е също толкова невероятна новината, която и донася архангелът. Как би ви се сторила новината, че една девойка под 16 годишна възраст, която дори не е омъжена, ще има дете. Та тя няма мъж! В крайна сметка всички знаят как се правят бебетата. За тази работа трябва двама. И тъй като тя е неомъжена, най-логичното заключение е, че тя е блудствала. В крайна сметка никой няма да и повярва, дори да твърди нещо друго. Ангел и се бил явил, а детето е от Святия Дух. Дори в момента това звучи невероятно. И тъкмо защото е невъзможно в очите на хората, едва ли някой би й повярвал – веднага биха я обвинили в блудство. Ние бихме направили същото. А според юдейския закон наказанието за блудство е само едно – убиване с камъни.

Дева Мария също искаше да знае, твърде подобно на сродника си Захария, как ще се случат нещата. Тя също добре знаеше, по какъв начин се правят деца. Това, което Гавриил и казваше, щеше да промени живота ѝ от корен. И то не защото щеше да роди Божият Син. Нейният живот щеше да бъде белязан - ако оцелееше - от укора на обществото, че е блудница. А детето и щеше винаги да носи етикета извънбрачен.

Архангелът дойде неочаквано и за Дева Мария, и за Захария. На Мария и предстоеше да се сгоди и ожени, а на Захария – да изживее остатъка от живота си в служба на Бога и със съпругата си Елисавета. Те добре бяха планирали, това което им предстои. И повечето хора не се различават драстично от Мария и Захария. Повечето хора планират по-голямата част от живота си. А някой го правят дори в детайли – планират всяко нещо в техния живот. Исус разправяше една притча за богаташа, на когото нивите му родиха много плод. Той планираше да събори житниците си и да построи нови, по-големи, за да могат да поберат реколтата. / Лука 12, 16-18/ Това бяха обаче човешки планове. Бог, разбира се, имаше нещо друго предвидено – *„Глукаво! Тази нощ ще ти изискат душата; а това, което си приготвил, на кого ще бъде? / Лука 12, 20 /* Божия план не е като нашия и Бог изяви плана си на Дева Мария и Захария, като изпрати архангел Гавриил да им съобщи Божието намерение.

И двамата герои погледнаха на ситуацията, в която Бог ги постави със своите физически очи. И това не е задължително, да е грешно. В крайна сметка Бог ни е дал всички сетива, за да си служим с тях. И Дева Мария и Захария видяха една невъзможна, от човешка гледна точка, ситуация и реагираха по един много очакван начин. Никой не би могъл да ги вини. Те гледаха на нещата съвсем по човешки, без да осъзнават, че пред тях стои един от архангелите на Бога. И реагираха по човешки. Със съмнение за нещата, които звучат невероятно. Разликата между Дева Мария и

Захария беше единствено готовността да се доверят на Божията преценка и на Божия план.

- **Божият план не е като нашият план**

А се оказва, че плана на Бога далеч не е като нашия план. И няма как да е. Не би било правилно да си мислим, че можем да планираме нещата в мащабите, в които Бог планира. Бог, Творецът на земята още преди сътворяването на света вече е имал план за всеки и за всичко. Така свидетелства Божието Слово. В *Евангелие според Йоан 17, 24* се казва така: *Отче, желая където съм аз, да бъдат с Мен и тези, които си Ми дал, за да гледат Моята слава, която си Ми дал; защото си Ме възлюбил преди създаването на света.* / Йоан 17, 24 / Искам да наблегна на последната част на стиха - *защото си Ме възлюбил преди създаването на света.*

Този стих е част от първосвещеническата молитва на Исус Христос, която Той принася в Гетсимания, малко преди да бъде хванат от храмовата стража, и да бъде предаден на Каяфа. Няма спор – в молитвата си Исус визира себе си, като казва, че Бог го е възлюбил преди създаването на света. Но ако помислим в един малко по-широк план, чрез Исусовата жертва на кръста, на практика ние ставаме участници във всичко, което се отнася до Исус. Чрез вяра в Исус Христос, и това което Той е направил на кръста, ние ставаме участници в Тялото Христово, Неговата Църква. И не само това, но ставаме и сънаследници с Него. Ние имаме Божия Дух в себе си и това ни прави сънаследници на Христос във всичко. От Неговия живот до Неговата кръстна смърт и възкресение. Абсолютно всичко. Следователно, щом Бог Отец е възлюбил Сина Си преди създаването на света, то със същата увереност можем да кажем, че е възлюбил и нас преди създаването на света. Бог ни е включил в плана си много преди ние да се родим. В книгата на пророк Йеремия се казва: *И така, Господното слово дойде към мен и каза: Преди да ти дам образ в утробата, те познах; и преди да излезеш от утробата, те осветих. Поставих те за пророк на народите.* / Йеремия 1, 4-5 / На друго място се казва: *Понеже смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравнят със славата, която има да се открие за нас. Защото творението с усърдно очакване копнее да види откриването ни като Божи синове. Понеже творението беше подчинено на немоц не по своя воля, а чрез Този, Който го подчини, с надежда, че и самото творение ще се освободи от робството на тлението и ще премине в славната свобода на Божиите деца.* / Рим. 8, 18-21 / Тези стихове могат да ни помогнат много в разбирането за това, че все пак и Бог има план за този свят. Самото ни желание и стремеж към това да планираме има връзка с характера на Бога. Та нали сме създадени по Негов образ. Бог е Творец и ние също имаме, макар и ограничена, способността да творим. Творчески личности сме. И щом Бог може да планира, защо да не можем и ние? Не само че можем, а и трябва.

Но не там е проблемът. Бог няма нищо против да планираме. Дори ни насърчава да го правим. Но не и да планираме, без да Го включваме в сметките си. Както се казва, да не си правим „сметка без кръчмар“.

- **Заключение**

Бог ще доведе Своят план докрай. Това е безспорно. Един от повратните моменти в Неговият план е възплъщението на Неговият Син Исус Христос. Жертвата без недостатък за греха на човечеството. Греха на човека трябваше да бъде наказан -

така повеляваше Божият закон. И Бог реши в Своята голяма любов, да направи единствената достатъчна жертва за този грях – да умре вместо човека. Той да заплати греха вместо нас. За целта той трябваше да се въплъти – да вземе тяло като нашето, нашата природа. След това да живее един безгрешен живот и да бъде разпънат на кръст за нещо, което не беше извършил. Бог преживя върховното противоречие в Себе Си – Безгрешният пое греха на всички хора. Исус стана жертвения Агнец принесен във вечна жертва за греха на всички хора – минал, настоящ и бъдещ грях, без значение. И на фона на всичко това можем ли, да кажем, че Рождество Христово е един весел празник? Мненията са много. Ако погледнем от различна гледна точка, вероятно бихме казали различни неща. Нека обаче да празнуваме Исусовото раждане с мисълта за това, какво направи Той за нас. Да, този момент е повратен, както за световната история, така и за нас като Негови последователи. Добре е, да пазим винаги в нас мисълта за Неговото дело – изкупителното дело на Христос. Това е причината Христос да се въплъти, и да стане човек. Нека с тази мисъл, да посрещнем дните, които остават до края на тази година. Нека също така да пренесем тази мисъл и в новата година, а до нея не остава много време. Дори още по-добре – нека живеем постоянно с тази мисъл и да отдаваме слава на Бога постоянно, за това че ни е удостоил с тази чест, да сме част от Неговият План. И най-важното – нека споделяме, какво е направил Христос и на хората, които не го познават. Амин.